

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.641 van 27 januari 2016
in de zaak A. 214.058/XIV-36.025**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Rahim Aktepe
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 95
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 24 oktober 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 129.778 van 19 september 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.912 van 18 november 2014.

Verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 september 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Laurent Bracke, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annick Haegeman, die *loco* advocaat Rahim Aktepe verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerder dient op 22 augustus 2013 een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan.

Op 17 februari 2014 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in hoofde van

verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder stelt op 20 maart 2014 tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de voornoemde beslissing van 17 februari 2014 met een arrest van 19 september 2014. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het cassatieberoep

Standpunt van de partijen

4. Verweerder werpt in de memorie van antwoord bij wijze van exceptie de niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* van het cassatieberoep op. Het bestreden arrest werd aan de verzoekende partij betekend op 24 september 2014 zodat het volgens verweerder op 27 oktober 2014 ingediende cassatieberoep laattijdig zou zijn.

5. De verzoekende partij stelt in de memorie van wederantwoord dat zij het verzoekschrift tot cassatie wel degelijk op 24 oktober 2014 heeft ingediend en zij verwijst daartoe naar de toelaatbaarheidsbeschikking nr. 10.912 van 18 november 2014. Er dient rekening te worden gehouden met de datum van verzending en niet de datum waarop het cassatieberoep werd ingeschreven op de griffie van de Raad van State.

Beoordeling

6. Als datum waarop het cassatieberoep is ingesteld geldt in beginsel de datum van de aangetekende verzending van het verzoekschrift en niet de datum van ontvangst op de griffie van de Raad van State.

Zoals in het auditoraatsverslag wordt vastgesteld, is op de omslag waarin het verzoekschrift werd verzonden enkel de griffiestempel met als datum 27 oktober 2014 leesbaar. De poststempel is niet meer leesbaar.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de griffie van de Raad van State met een brief van 27 oktober 2014 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gevraagd het rechtsplegingsdossier aan de Raad van State over te maken. In die brief wordt vermeld dat het cassatieberoep is ingesteld op 24 oktober 2014. In de beschikking waarmee het cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard wordt eveneens vermeld dat het cassatieberoep op 24 oktober 2014 is ingediend.

Het feit dat de poststempel thans niet meer leesbaar is, kan bezwaarlijk ten laste van de verzoekende partij worden gelegd. Vermits deze stempel in het verleden blijkbaar wel leesbaar was als zijnde 24 oktober 2014 (een vrijdag) en dit overeenstemt met het feit dat de ontvangststempel van de griffie van de Raad van State 27 oktober 2014 (een maandag) vermeldt, dient te worden aangenomen dat het cassatieberoep op 24 oktober 2014 en derhalve tijdig is ingesteld.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

7. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van artikel 40ter en artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van Richtlijn

2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004‘betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG’ (hierna: richtlijn 2004/38) en van “de verplichting tot richtlijn-conforme interpretatie”.

De verzoekende partij voert in een tweede onderdeel van het middel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest ten onrechte laat uitschijnen dat het voorleggen van bestaansmiddelen afkomstig uit interimarbeid zou volstaan opdat zij met toepassing van artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse zou moeten uitvoeren. Volgens het bestreden arrest bevat de aanvankelijk bestreden beslissing enkel een motivering over het gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, zonder een opmerking over de toereikendheid van de bestaansmiddelen. De verzoekende partij benadrukt dat de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet opgelegde voorwaarden betreffende de bestaansmiddelen als cumulatief moeten worden beschouwd en zij verwijst naar de letterlijke bewoordingen “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”. Indien de verzoekende partij na een zorgvuldig onderzoek tot de vaststelling komt dat niet is voldaan aan die cumulatieve voorwaarden, dient zij de aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie af te wijzen. Met de vaststelling dat het gebrek aan regelmatige bestaansmiddelen niet zou volstaan om de aanvraag af te wijzen, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dus artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vervolgt dat de in het bestreden arrest gehanteerde interpretatie niet strookt met de *ratio legis* van de artikelen 40ter, tweede lid en 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft voldoende waarborgen willen inbouwen opdat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden vermeden dat de vreemdeling die een Belgische onderdaan komt vervoegen, niet ten laste zou komen van het sociale

bijstandsstelsel van het Rijk. In dit verband heeft de wetgever een referentiebedrag voorzien dat determinerend is voor de vraag of al dan niet een behoefteanalyse moet worden uitgevoerd. Volgens de verzoekende partij is dergelijke analyse pas zinnig indien wordt aangetoond dat de Belgische referentiepersoon minstens in staat zal zijn om ook in de toekomst de behoeften te voldoen. Te dezen ligt slechts het bewijs van enkele maanden interimarbeid voor, zonder enige waarborg naar de toekomst toe. De verzoekende partij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de overweging dat een behoefteanalyse moest worden uitgevoerd de aangehaalde bepalingen en de richtlijnconforme interpretatie ervan schendt.

8. Verweerder stelt in de memorie van antwoord met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel dat het betoog van de verzoekende partij niet volstaat om het tegendeel te bewijzen van het in het bestreden arrest gehanteerde standpunt.

9. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat de uiterst summiere beschouwingen van verweerder niet van aard zijn om afbreuk te doen aan haar argumentatie.

Beoordeling

10. Artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet houdt in dat een Belgische onderdaan die zich wil laten vervoegen door een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, van die wet bedoeld familielid, waaronder zijn partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, moet aantonen dat hij over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” beschikt. Aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn “indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, “indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40*bis*, § 4, tweede lid en in artikel 40*ter*, tweede lid, niet voldaan is, [...] de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [dient] te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”.

Het Grondwettelijk Hof overweegt in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 dat, “door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen”. Het Hof overweegt “dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag” en vervolgens dat “indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag,[...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Er moet dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan.

11. Te dezen verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest naar de aanvankelijk bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat “uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn” vermits de

referentiepersoon is tewerkgesteld via interimarbeid, vermits interimcontracten per definitie slechts tijdelijk van aard zijn en vermits slechts inkomsten van enkele maanden worden aangetoond zonder enig bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat in de aanvankelijk bestreden beslissing “de bestaansmiddelen van de referentiepersoon die tewerkgesteld is via interimarbeid niet als regelmatig en stabiel worden beschouwd, maar zeker niet als toereikend” en dat verzoeker, thans verweerder in cassatie, gelet op het gestelde in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet, kan worden bijgetreden in zijn betoog dat in die omstandigheden een behoefteanalyse moest worden gemaakt alvorens zou worden beschikt over de aanvraag.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weerlegt dus niet de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat de loonfiches van uitzendarbeid gedurende 20 dagen in augustus 2013 en de maand oktober 2013, zonder enig bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling, niet volstaan om “stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” in hoofde van de Belgische referentiepersoon aan te tonen. Het komt de Raad van State als administratieve cassatie niet toe die feitelijke appreciatie over te doen.

Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag. De verzoekende partij diende derhalve niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse. Door in die omstandigheden te oordelen dat de huidige verzoekende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld omdat zij geen behoefteanalyse heeft uitgevoerd, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden.

Het tweede onderdeel van het enige middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

VI. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

12. De verzoekende partij vraagt met een tijdig ingediende vereveningsnota de rechtsplegingsvergoeding te begroten op 700 euro ten laste van verweerder. Ter terechtzitting vraagt verweerder deze minstens te beperken tot het minimumbedrag van 140 euro.

13. Wat betreft de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding, bepaalt artikel 30/1, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:

1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;

2° de complexiteit van de zaak;

3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

Indien de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning bepaalde minimale bedrag, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. Wat dit betreft, omkleedt de afdeling bestuursrechtspraak haar beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.”

Te dezen geniet verweerder juridische tweedelijsbijstand. De rechtsplegingsvergoeding ten laste van verweerder als in het ongelijk gestelde partij dient derhalve op grond van artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot het bedrag van 140 euro. De verzoekende partij toont geen van de in de voormelde bepaling voorziene situaties aan die het verantwoorden van dat minimum af te wijken.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 129.778 van 19 september 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig januari tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques